

Un mister ascuns în alt mister

În după-amiaza în care credeam că totul se terminase, nu-mi imaginam cât de aproape eram ca viața mea să înceapă.

Veneam de la incinerarea fratelui meu și conduceam pe o șosea pustie. Pe bancheta din spate aveam urna cu cenușa lui.

Nu lăsase nici un testament, dar într-un jurnal scris în urmă cu doi ani menționa că, dacă într-o zi se dădea jos din trenul vieții, dorea să-i fie împrăștiată cenușa lângă o cabană de la poalele Muntelui Moran, în cordiliera Las Rocosas. După cum mărturisea în caietul care se afla acum la poliția judiciară, acolo cunoscuse singurele zile de „fericire desăvârșită“. Mai presus de frumusețea locului, se pare că ființa care plăsmuise acea oază de lumină din sufletul lui sumbru răspundea la numele de Eileen.

Nu-mi vorbise niciodată de ea, dar oricum Jonathan nu era un model de elocvență. În puținele rânduri în care îl văzusem în ultimii ani era veșnic

închis în sine, ca și cum ar fi trăit exilat într-o țară lăuntrică din care îi era cu neputință să iasă.

Asta pe când era în viață.

M-am uitat în retrovizor, la urna de metal argintată cu inscripția care îmi venise în minte, după ce funcționarul de la pompe funebre a insistat, spunându-mi că prețul includea o dedicație gravată.

Frate drag,

Ai fost mereu un mister pentru mine,

și acum, că te îndrepti spre cea mai mare enigmă,

ești un mister ascuns în alt mister.

Îmi va fi foarte dor de tine.

Toni

Funcționarul s-a încruntat citind-o. Pesemne o socotea rece sau de-a binelea o absurditate. În privința asta îi dădeam dreptate. Dat fiind că cenușa va ajunge pe o pajiște lângă cabană, urna goală cu inscripția aceea va deveni ceva lipsit de sens, un recipient ce nu mai conține nimic, cu atât mai puțin memoria celui decedat.

Bolnăvicios de rezervat cum era, nici măcar cauza morții lui nu fusese clară. Conform raportului poliției, ieșise de pe șosea la o curbă, având peste o sută de kilometri pe oră, și se ciocnise de un stâlp de înaltă tensiune. Jonathan murise pe loc.

Autopsia dovedise că nu avea alcool în sânge și nici urme de stupefiante. Totuși, faptul că nu avea centura de siguranță, care i-ar fi putut salva viața,

i-a făcut pe investigatori să creadă că putea fi vorba de o sinucidere disimulată.

Nu vom afla niciodată cu certitudine.

Avea să rămână încă un secret al lui Jonathan. Ultimul.

— Mi-ai întors pe dos viața, știi, nu-i așa? am spus, privind urna prin retrovizor. Ai fi putut să-mi ceri ajutorul, știi că aş fi sărit imediat! Când oare n-am făcut-o? Din vina ta, am rămas acum singur.

Cu o lacrimă prelingându-mi-se pe obraz, mi-am închipuit ce mi-ar fi răspuns la asta. Aproape că îi puteam auzi glasul în Fordul Mustang.

— Nu mă acuza de ceea ce n-ai făcut tu însuți. Când mi-ai telefonat ultima oară? În jur de Anul Nou, și de atunci au trecut șase luni.

— N-ai dreptul să-mi spui așa ceva! De ce trebuia să fiu mereu eu cel care sună? Am fost la dispoziția ta în fiecare zi de pe lume... Sau n-am plătit din buzunarul meu avansul pentru apartamentul pe care l-ai închiriat? Bani pe care, de bună seamă, nu ți i-am cerut niciodată.

— Bani... Întotdeauna banii ca justificare.

Fără îndoială ar continua exact așa:

— Te înșeli crezând că, plătind, îți faci datoria în viață. Cum ai făcut cu tata. Cele patru mii lunare pentru reședința pentru seniori au ieșit din buzunarul tău, dar eu eram singurul care îl vizitam. Iar tu, mai-mai să nu ajungi la înmormântare.

— Nu-mi arunca în față treaba asta, Jonathan, sau... Mi-am ridicat o mână de pe volan ca să-mi

șterg lacrimile care-mi împăienjneau vederea. În fine, la sfârșitul Alzheimerului, tata nu-și mai dădea seama de nimic. Ultima dată când l-am vizitat m-a întrebat cine sunt.

— Frumoasă scuză, dar tu știai cine e el, Toni.

Am oftat adânc, încercând să mă liniștesc pe șoseaua aceea pustie. Începea să se întunece și un indicator ruginit arăta că următoarea benzinărie se afla la șaisprezece kilometri.

— De când mi-am deschis agenția de presă, m-am spetit muncind, și o știi prea bine. De asta am putut să te ajut când ai avut nevoie, am plătit tot tratamentul tatei și datoriile lui când a murit...

— Dacă ești așa de bun, atunci... de ce ești singur pe lume? Nevastă-ta a întins-o de acasă la un an după ce v-ați căsătorit. Eu am purtat veșnic povara stigmatului de frate cu probleme, dar fii atent la viața ta... Se cade să ți-o revezi, și încă temeinic.

Am zâmbit, amintindu-mi expresia de gravitate ce i se întipărea pe față când devenea serios.

— Nu mă întreba de ce a plecat Karen, fiindcă nu știu nici acum... Când am cunoscut-o, trăia de azi pe mâine într-un apartament de douăzeci și cinci de metri pătrați la San Francisco, pe care-l împărțea cu o amatoare de droguri și cu bărbatul ei violent. Eu am luat-o de acolo, i-am oferit un cămin... Am scutit-o până și de mersul la serviciu pentru a se putea dedica picturii, pasiunea ei. Ce altceva aștepta?

— Poate puțin din timpul tău, Toni. Când te întorceai acasă, te interesai de ce anume pictase? O

întrebai la ce se gândise ori ce visase? Spui că a plecat pe neașteptate, aproape fără să dea explicații. De ce n-ai încercat înainte să afli dacă are vreo problemă?

— Aici îți dau dreptate: în ultimii ani am fost ocupat până peste cap. Așa e când vrei să pui pe picioare o afacere, nu-ți permiți să pierzi nici o ocazie. Uneori ajungeam atât de târziu, că o găseam pe Karen adormită, și a doua zi mă trezeam înaintea ei. Dar după mine asta nu justifică faptul că m-a lăsat baltă. Dacă avea vreo problemă, putea să mă sune la orice oră să-mi spună despre ce e vorba, nu? Ca și tine...

— Oamenilor le vine greu să ceară, frate. E uimitor că la cei patruzeci de ani ai tăi n-ai descoperit încă asta. Mai cu seamă când cineva se arată atât de ocupat ca tine. Cei din jur nu vor să deranjeze, mai ales dacă te iubesc. De asta tac și se fac mici, tot mai mici. Până când, într-o zi, într-un fel sau altul, ajung să dispară.

— Acum gata, Jonathan, am zis, strângând cu putere volanul, ca să nu-mi tremure mâinile.

— Tu crezi că, plătind facturi, te pui la adăpost, dar adevărul e că ți-ai părăsit părintele, apoi nevasta. Și m-ai părăsit și pe mine.

Înainte ca furia să mă facă să pierd controlul mașinii, am apucat-o pe deviația spre benzinărie și, blestemând urna care avea să aștepte pe bancheta din spate, am parcat lângă un birt ce părea că se oprișe în timp.

Cuprins

1. Un mister ascuns în alt mister	7
2. Ultima mână	12
3. Omul abisului	23
4. Orașul-fantomă	30
5. Foarte aproape	34
6. Templul cerului	40
7. Compasiunea	45
8. Să salvezi drumețul care va veni	61
9. Lumină	64
10. Cele două daruri	68
11. Micul muzeu al amintirilor	79
12. Ceaiul amar al eșecului	83
13. Un astronaut pe pământ	93
14. Pasagerul clandestin	96
15. Dincolo de locul care nu-i în nici o parte	103
16. Amuletele tămăduitoare	108
17. Drumuri care se despart	112
18. Cântecele abisului	117
19. Un pahar de lapte	128

20. Mesajul lui Buddha	132
21. Secrete pe aripile vântului	134
22. În țara măștilor	140
23. Paznicul paradisului	150
24. Pași de dans pentru doi	153
25. Șarpe și stele	161
26. Un regat devastat.	165
27. Să prinzi rădăcini.	173
28. Ceea ce vrei și ceea ce îți trebuie	176
29. Drumurile rătăcite ale iubirii.	179
30. Ultimele urme.	183
31. Chestiuni de familie	193
32. Trei motive pentru a trăi mai departe	199
33. A urca și a coborî.	208
34. Fata din zori	213
35. Cineva va trebui s-o facă	216
36. Și dacă...?	221
37. Prea târziu	225
38. A doua șansă	227
39. Bărbatul fără misiune	232
40. Numai acum și niciodată altcândva	236
41. Secrete în sfârșit dezvăluite	239

Epilog

Ce vrei să faci cu restul vieții tale?	245
--	-----